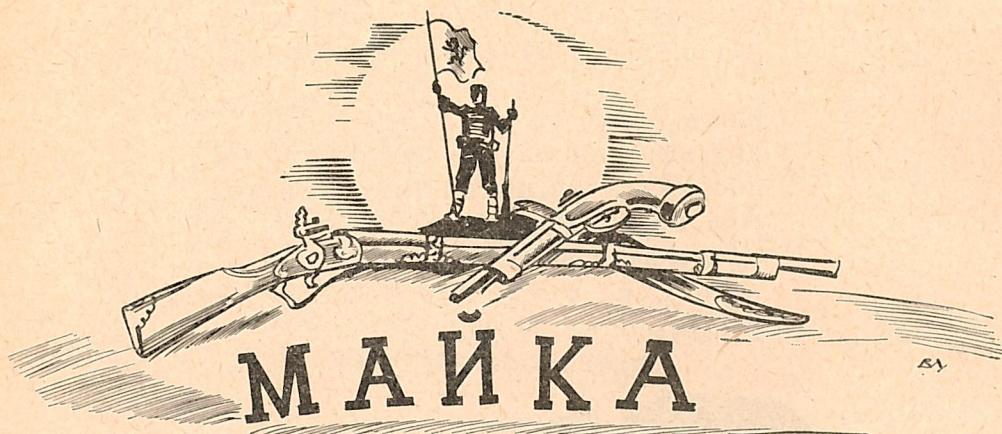

Презъ него гледамъ планината,
какъ вечеръ слънцето догаря,
надъ синий лесъ въ далечината
вѣтрило отъ лжчи разтваря.

И, като гиздаво момиче,
въ премѣна розова грѣла,
презъ него весело наднича
днесъ прасковата разцѣвѣла.

Ст. Чанкова Стоянова

Стаята на търновския конакъ, въ която особениятъ сѫдъ сѫдѣше бунтовниците отъ априлското въстание, бѣше препълнена отъ любопитни граждани. Всѣки имаше нѣкой близъкъ човѣкъ между подсѫдимите и треперѣше за сѫдбата му.

Този денъ сѫдѣха габровските въстаници, начело съ войводата Цанко Дюзтабановъ, и всички турци бѣха необикновено сърдити и гнѣвни. Тѣ шумѣха като кошеръ сърдити пчели.

— Други да бѣше станалъ комита, разбирамъ! Напраздно

му било богатството и ученietо! — рече единъ турчинъ, като сочеше войводата.

— Българитѣ ходятъ изъ Европа ужъ да се учатъ на наука, а ставатъ разбойници! — добави другъ турчинъ.

— Много е добъръ Падишахътъ! — злобно изсъска едно старо ефенди. — Ето на, Цанко бѣше на царска служба, началникъ на пощата въ Габрово, отъ хазната пари получаваше и пакъ! Важе за такъвъ престъпникъ, важе!

До този старъ турчинъ бѣ седнала една жена на около петдесетъ години, облѣчена ка-